

นินยามของกลุ่ม Blacklist
'ความเลวมากมี ความดีไม่ปรากฏ'

Pretitle : BL's Cassanova

ความเดิมตอนที่แล้ว (จาก *Black Secret* พลิกบัญชีลับซ่อนหัวใจ (ไม่) ให้รักเธอ) อาจารย์วันเฒ่าประกาศถูกเงินเกี่ยวกับการจับสลากคละห้องเรียนใหม่เพื่อส่งเสริมความสามัคคีภายในโรงเรียน ส่วนจะมีเบื้องหลังแอบแฝงเหมือนเช่นทุกครั้งที่ผ่านมาหรือไม่ จะเกี่ยวข้องกับภารกิจลับของกลุ่มแบล็กลิสต์หรือเปล่า...มาพิสูจน์ความจริงกันในเล่มนี้!!!

10

แถลงการณ์พิเศษจากโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์

เนื่องด้วยในเทอมนี้คณะครูอาจารย์จากทุกฝ่ายได้ร่วมประชุมกัน และพบปัญหาความเหลื่อมล้ำทางการเรียนและสัมพันธภาพอันดีของนักเรียนโรงเรียนมัธยมปลายเอกอนันต์ที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ทางโรงเรียนจึงได้มีการอนุมัติให้ทำการจับสลากคละห้องเรียนใหม่สำหรับนักเรียนทุกห้องเป็นระยะเวลาหนึ่งเทอมเต็ม ทั้งนี้เพื่อส่งเสริม

ความสามัคคีในหมู่คณะของนักเรียนทุกคน

วัตถุประสงค์ในการจับสลากคณะห้องเรียนใหม่มีดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับดีถึงดีมากช่วยกระตุ้นและส่งเสริมนักเรียนที่มีผลการเรียนระดับปานกลางถึงแย่ให้มีผลการเรียนที่ดีขึ้น
2. เพื่อลดช่องว่างระหว่างนักเรียนที่มีผลการเรียนดีและผลการเรียนปานกลางไปจนถึงแย่มาก
3. เพื่อเสริมสร้างความสามัคคีและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในสถาบัน
4. เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกการปรับตัวเข้าหาสังคมรูปแบบใหม่ๆ ซึ่งจะส่งผลดีต่อการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยและการทำงานในอนาคต

1.1

โดยมีกำหนดการจับสลากคณะห้องเรียนใหม่ที่ห้องประชุมใหญ่ อาคารกาญจนาภิเษก ในวันที่ 10 มี.ค. 25XX นี้ โดยแบ่งเวลาจับสลากเป็น 3 รอบดังนี้

8.00-9.45 น. รอบจับสลากของนักเรียนระดับชั้น ม.4 (นักเรียนชั้น ม.3 ที่เพิ่งสอบเข้าใหม่ในปีการศึกษานี้)

10.00-11.45 น. รอบจับสลากของนักเรียนระดับชั้น ม.5 (นักเรียนชั้น ม.4 ปีการศึกษานี้)

13.00-14.45 น. รอบจับสลากของนักเรียนระดับชั้น ม.6 (นักเรียนชั้น ม.5 ปีการศึกษานี้)

ทางโรงเรียนจึงขอความร่วมมือจากนักเรียนทุกคนให้เข้าจับสลากตามวันและเวลาดังกล่าว และ**ห้ามมิให้มีการแลกเปลี่ยนสลาก**โดยเด็ดขาด หากคณะกรรมการตรวจพบการทุจริต นักเรียนจะต้องบำเพ็ญประโยชน์ให้กับโรงเรียนเป็นเวลาทั้งหมด 50 ชั่วโมงภายในระยะเวลาสามเดือน และถูกตัดคะแนนความประพฤติ 50 คะแนน (จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน)

ปุยฝ้าย

หมายเหตุ หากนักเรียนคนใดไม่สามารถเข้าร่วมการจับสลากได้ เนื่องจากติดกิจธุระหรือลาป่วย ให้แจ้งอาจารย์ที่ปรึกษาและทำจดหมายลาส่งฝ่ายปกครองเป็นหลักฐานเพื่อขอทำการจับสลากซ่อมอีกครั้งในวันที่ 20 มี.ค. 25XX เวลา 12.00 น. ที่ห้องฝ่ายปกครอง

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

อ. วันเฒ่าจ ฤทธา

(หัวหน้าฝ่ายปกครอง)

ตอนนี้นักเรียน ม.4 ยัน ม.6 พวกมันมาเฝ้าอยู่ทีบอร์ดหน้าห้องปกครอง จนล้นออกมาถึงถนน เสียงวิจารณ์ดังแข่งแซ่ไปทั่วบริเวณ บ้างก็เห็นด้วย บ้างก็ไม่เห็นด้วยกับนโยบายดังกล่าวของทางโรงเรียน

"วันเฒ่าจเสียสติไปแล้วเว้ยเฮ้ย จับสลากคละห้องใหม่แล้วจะทำให้ชาติเจริญขึ้นเพราะความสามัคคีของพวกเราหรือยังไงกันวะ"

"ปีก่อนนั่นจู่ๆ ก็สั่งให้เรียงห้องตามคณะสี พอปีนี่มาสั่งให้จับสลากคละห้องใหม่หมด แบบนี้ปีหน้าทางโรงเรียนอาจจะสั่งให้คละห้องใหม่ตามราศีเกิดหรือเปล่าวะ"

"แต่โรงเรียนเรามีสิบห้าห้องนะเว้ย จะคละตามราศีเกิดยังไงวะ"

"ไม่เห็นยาก ก็ยุบห้องให้เหลือสิบสองห้องไปวะ ไม่เกินความสามารถของโรงเรียนเราอยู่แล้วไอ้เรื่องเพี้ยนๆ แบบนี้นะ ;p"

"เฮ้ยๆๆ แบบนี้ถ้าฉันจับสลากได้อยู่คนละห้องกับแกแล้วฉันจะทำยังไงล่ะเนี่ย ฉันยังเข้ากับคนอื่นยากอยู่ด้วย TAT"

"ใจเย็นๆ น้าแก เราอาจจะจับสลากได้อยู่ห้องเดียวกันอีกก็ได้เน"

"กรี๊ดดด ในที่สุดโอกาสที่ฉันจะได้ใกล้ชิดพวกแบล็กลิสต์ก็มาถึงแล้วสาธุ~ ขอให้ฉันจับสลากได้ห้องเดียวกับหนึ่งในหกคนของแบล็กลิสต์ด้วยเถิดดด...แล้วลูกรูปร่างตัวน้อยๆ ตัวนี้จะยอมวิ่งรอบอนุสาวรีย์โรงเรียนร้อยรอบเลยค่า~"

"เฮ้ย! พวกแก...ตอนนี้ฉันคิดสโลแกนใหม่ให้โรงเรียนได้แล้ววะ"

"อะไรวะ"

1-2

"สามัคคี (จัดห้องใหม่) คือพลัง นำโรงเรียน (เอกอนันต์) ให้ล่มจม ฮ่าๆๆ"

"*_"

ขณะเดียวกัน ฉันที่เพิ่งเดินออกจากห้องประชุมสถานนักเรียนแล้วมาหยุดอยู่ตรงหน้าบอร์ดที่ติดประกาศดังกล่าวก็ตกอยู่ในสภาวะช็อกจนตาค้างเช่นกัน

นะ...นี่มันอะไรกัน O_O

จับสลากคละห้องเรียนใหม่!!!

แบบนี้ไอ้ที่ฉันทำลงไปทั้งหมดก่อนหน้านี้มันจะมีประโยชน์อะไรกันล่ะเนี่ย ฮือๆๆๆ

"ทำไมแกทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้เลยละคัพเค้ก" เพื่อนกรรมการนักเรียนที่เดินมากับฉันดูจะไม่ทักซึ้งอะไรเลยกับแถลงการณ์พิเศษดังกล่าว

"จะอะไรซะอีกล่ะ ก็เรื่องจับสลากคละห้องใหม่นี้แหละสิ" ฉันว่าพลางชี้ไปที่บอร์ด

"เฮ้อ โรงเรียนเราก็แบบนี้ล่ะ ซอบออกนโยบายพิเรนทร์ให้นักเรียนทำอยู่เรื่อยๆ อย่าไปคิดมากเลยแก เหลืออีกปีเดียวก็จะจบแล้ว หนๆไปเถอะ"

"TAT"

ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะดวงดีถึงขั้นจับสลากได้อยู่ห้องเดียวกับ 'เขาคอนันต์' หรอกนะ YOY

บ้าจริงๆ เลย แบบนี้โอกาสที่ฉันจะได้อยู่ห้องเดียวกับ 'เขาคอนันต์' มันจะเหลือสักกี่เปอร์เซ็นต์กันนะ

ห้องประชุมแบล็กลิสต์

"เป็นไงบ้างทราฟ ตกลงอาจารย์วันเผด็จมีแผนอะไรอีกหรือเปล่า จู๋ๆ ถึงได้ออกนโยบายจับสลากคละห้องใหม่หมดแบบนี้" แอนดริวถาม

"ไม่มีภารกิจอะไรแอบแฝงทั้งนั้น แค่เป็นนโยบายจาก ผอ. ที่ต้องการ

1๖

จะยกระดับมาตรฐานนักเรียนในโรงเรียนทั้งด้านการเรียนและความประพฤติ"

"แล้วแบบนี้พวกเราต้องทำอะไรมั้งวะ หรือว่าอยู่เฉยๆ แล้วแกล้งเล่นตามน้ำไปเหมือนเดิม"

"มันก็ไม่เชิงหรอกนะ ยังไงงานของเราก็ก็น่าต้องเดินหน้าต่อไป แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า...ฝ้ายปกครองได้ตั้งเงื่อนไขเอาไว้สองข้อซึ่งจะประกาศอย่างเป็นทางการหลังจับสลากเสร็จ กลัวว่าถ้าบอกก่อนจะทำให้ทุกคนยิ่งแตกตื่นไปกันใหญ่ และอาจจะทำให้พวกเด็กเก่งๆ แอบวางแผนโกงสลากเพื่อไปอยู่รวมกันเหมือนเดิมเพราะไม่อยากแบกภาระพวกที่เกรดไม่ดี"

"เงื่อนไขสองข้อนั้นมันคืออะไรวะ"

"อย่างแรก...ฝ้ายทะเลเบียนจะเอาเกรดเฉลี่ยของนักเรียนที่จับสลากได้อยู่ห้องเดียวกันมาหาค่าเฉลี่ยรวม แล้วบังคับให้แต่ละห้องช่วยกันทำให้เกรดเฉลี่ยรวมของห้องดีขึ้นตามเกณฑ์ที่ฝ้ายวิชาการกับฝ้ายปกครองร่วมกันกำหนด ถ้าทำไม่ได้..." ทราฟฟิคนิ่งไปเล็กน้อยเมื่อเหลือบหางตาไปเห็นไต้เตี๋ยกำลังนั่งเล่นเกมในโทรศัพท์มือถืออย่างไม่ว่าใครในใจๆ ทั้งสิ้น แม้จะรู้ว่าคุณชายเตี๋ยมีความสามารถพิเศษในการแยกประสาททำอะไรพร้อมกันได้หลายๆ อย่างในเวลาเดียวกัน แต่บางครั้งท่าทางปลิวๆ ซิลๆ ของมันก็ทำให้เขาไม่สบายอารมณ์ได้เหมือนกัน

'ปลิว' ในที่นี้เป็นศัพท์ที่สมาชิกแบล็กลิสต์พร้อมใจกันบัญญัติขึ้นเพื่อใช้นิยามพฤติกรรมซิลๆ พลิวๆ ของคุณชายเตี๋ยที่ชอบทำตัวพลิวๆ โหวเหมือนสายลมพัดโดยเฉพา

"ไอ้คุณเตี๋ย! แกช่วยทำตัวให้เหมือนคนกำลังประชุมหน่อยจะได้มั้งวะครับ!" แอนดริวว่าพลางเหลือหางตามองตัวปลิวประจำกลุ่มอย่างนึกหมั่นไส้ ในขณะที่คุณชายจอมปลิวยังคงเพ่งสมาธิไปที่หน้าจอโทรศัพท์อย่างไม่ว่าใครในใจต่อเสียงก่นด่าของแอนดริว

หลายครั้งที่ไต้เตี๋ยมักจะเก็บรายละเอียดในที่ประชุมได้อย่างไม่มีตกหล่น ความสามารถในการแบ่งสมาธิทำอะไรหลายๆ อย่างในเวลาเดียวกันดูจะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเขาไปเสียแล้ว

"ก็พูดต่อไปสิวะครับ ฉันฟังอยู่ ตกลง 'ถ้าทำไม่ได้...' จะทำไม"
"ปิดเทอมตุลาคมนี้ ห้องไหนทำเกรดไม่ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดจะต้อง
ไปเข้าค่ายพุทธบุตรทั้งเดือน --"

"ค่ายพุทธบุตร? ไอ้ที่ให้ไปเดินช้าๆ แล้วห้ามพูดคุยกันนะเหรอ"
"ไต่เต้ลถามเสียงเปลี่ย ดวงตาฉายแววสยดสยองอย่างปิดไม่มิด

"ไม่ใช่แค่ไต่เต้ลเท่านั้นที่ทำหน้าเหมือนจะเขียนใบลาตาย คนอื่นๆ ใน
กลุ่มก็แลดูอยากลาตายไม่แพ้กันกับบطلงโทษดังกล่าว

"ทำแบบนี้เท่ากับฆ่าพวกเราทางอ้อมชัดๆ! เกรด (ปลอม) เราแต่
ละคนนี่ 'เหนือกว่าเฮงซวย' อีคนะเว้ย" จิมเบนี่ถึงเกรด (ปลอมๆ) ของ
ตัวเองแล้วก็ถึงกับหมดเรี่ยวแรง

"ทราฟ เกรดเฉลี่ยแถมตอนนี้เท่าไรวะ" แอนดริวซึ่งเป็นผู้มีเกรดเฉลี่ย
(ปลอม) เกือบรั้งท้ายเริ่มหาแนวร่วม (ความซวย)

"1.82 -*--"

"ฉัน 1.30 --+" << แอนดริว

"ฉัน 1.65 --^" << ไฮไลท์

"ฉัน 1.75 --^^" << ไต่เต้ล

"ฉัน 1.25 --;" << จิมเบ

"ฉัน 1.25 --++" << บรรทัด

"สรุปว่าเราต้องแก่งงไปจริงๆ เหรอวะ" ไต่เต้ลถามเสียงเมื่อย

"อาจารย์วันเผด็จบอกว่าถ้าพวกแกคิดจะทำให้ตัวเองฉลาดขึ้นก็ต้อง
ห้ามทำเกรดเกินกว่า 2.75 ไม่งั้นจะดูผิดสังเกต"

"ไอ้เตี้ยอาจารย์วันเผด็จรอบนี้เหมือนชุดหลุมฝังฉันทั้งเป็นเลยวะ
--+"

"นี่แกจะดราม่าลวงหน้าทำไมวะครับไอ้คุณเต้ล ห้องสายวิทย์มีอยู่แปด
ห้อง แกอาจจะจับสลากไปเจอห้องที่มีแต่เด็กเก่งๆ ก็ได้ --;" แอนดริว
พูดให้กำลังใจทั้งที่ตัวเองก็แอบหวนอยู่เหมือนกัน แต่คิดภาพขาลุยอย่าง
ตัวเขาไปเดินจงกรมช้าๆ ทั้งเดือน เขาก็แทบจะขาดใจตายลวงหน้าแล้ว TAT

"หนີเสื่อปะจะเข้ชัดๆ แกคิดว่าฉันจะอยากเจอไอ้พวกเด็กเนิร์ด

คงแก่เรียนที่รู้ทุกอย่างในตำราแต่ไม่รู้ว่าจะทำอะไรอย่างอื่นในชีวิตอย่างนั้นหรอก"

"ถูกของไอ้คุณเตี๊ยะ พวกเราอยู่กับไอ้พวกชั่วช้าจนโลกมาจนชิน อยู่ๆ จะให้มาอยู่ปนกับเด็กห้องคิงห้องควีน แค่คิดก็ขนลุกแล้ววะ" จิมเบ้ไหวไหลขึ้นด้วยความสยดสยอง

"..." ทราฟพิดเองก็จนด้วยคำพูด ลึกๆ แล้วก็แข็งเหมือนกัน แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้เนื่องจากครั้งนี้เป็นนโยบายจากเบื้องบน

"แล้วเงื่อนไขอย่างที่สองล่ะ" บรรทัดถาม

"ทุกอาทิตยจะมีการประเมินคะแนนความประพฤติโดยวัดจากค่าเฉลี่ยคะแนนความประพฤติของนักเรียนในห้องทั้งหมด ถ้าห้องไหนค่าเฉลี่ยคะแนนความประพฤติน้อยกว่าห้าสิบคะแนน จะต้องรับหน้าที่ทำความสะอาดห้องเรียนกับห้องน้ำในคณะสี่ของตัวเองทั้งหมดเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย"

"นี่เป็นนโยบายประหยัดค่าจ้างภารโรงของ ผอ. หรือเปล่าวะ" ไตเติ้ลส่ายหัวไปมาอย่างอ่อนเพลียกับเงื่อนไขดังกล่าว ระหว่างนั้นเองก็มีข้อความส่งเข้าโทรศัพท์มือถือของเขา เขากดเปิดดูก่อนจะมุดลุกขึ้นอย่างใจเย็น

"สรุปว่าเรื่องจับสลากคละห้องไม่มีอะไรให้พวกเราต้องทำเป็นพิเศษงั้น...ฉันไปก่อนนะ..."

"แถมจะไปไหนไอ้คุณเตี๊ยะ --" แอนดริวเสียงแข็งขึ้นมาทันทีพลางปรายหางตามองอย่างจับผิด

"มีนัด..."

"กับใคร?" แอนดริวยังคงไล่บี้ไม่ยอมปล่อยให้ไปง่ายๆ

"เฮ้ย! นี่แกชักอัยกับเป็นเมียฉันเลยนะเนี่ย แอบคิดอะไรกับฉันเปล่าวะ"

"แกยังไป 'ปลิว' ที่ไหนไม่ได้ทั้งนั้น เมื่อก้อจารย์วันเผด็จฝากฉันมาบอกมาให้แกไปพบหลังเลิกเรียน ด่วน!" ทราฟพิดแทรกเสียงเข้ม

"ด่วน?"

"ใช่ ด่วน --+"

"มีเรื่องอะไร ทำไม่ถึงเรียกฉันคนเดียว"

"ก็แกไปก่อเรื่องอะไรเอาไว้ล่ะวะครับ!" แผนกเตรียมซ้ำเติมอย่างแอนดริวลากเสียงถามอย่างจ้องจับผิด น้ำหน้าอย่างมัน แน่นอนว่าหนี่ไม่พันเรื่องรักๆ ใครๆ

"ขอโทษเถอะ ช่วงนี้ฉันทำตัวสงบเสงี่ยมสุดๆ (?) แกอย่ามาเที่ยวไล่ความฉันส่งเดช --*"

"พักนี้ฉันเห็นแกสนิทสนมกับไวกิ้งมากเป็นพิเศษ มีอะไรที่พวกฉันไม่รู้หรือเปล่า"

"นั่นสิ ฉันเห็นด้วยกับแอนดริวนะ พักนี้แกทำอะไรไม่เคยบอกพวกฉันเลย ฉันเลยรู้สึกว่ามันแปลกๆ อยู่เหมือนกัน (? ?);" จิมเบเหล่หางตามองเพื่อนอย่างน้อยใจนิดๆ

"ปกติฉันทำอะไรก็ไม่เคยบอกพวกแกหมดอยู่แล้ว รู้ตัวซ้ากันเกินไปหรือเปล่า..." ไตเติ้ลบอกยิ้มๆ ก่อนจะหมุนตัวเดินคล้อยหลังออกจากห้องไปอย่างไม่ทุกขร้อนใดๆ กับสายตาจ้องจับผิดของเพื่อนๆ อีกห้าคน...

"ไอ้เวรนี้มันพลั่วได้ทุกสถานการณ์จริงๆ! นับจากนี้ไปเราจะต้องจับตาดูมันเอาไวให้ดี ฉันมั่นใจว่ามันจะต้องมีเรื่องปิดบังพวกเราอย่างแน่นอน...จิมเบ แกสนิทกับมันที่สุดไม่ใช่หรอ อย่าให้พลาดเสียวะเว้ย"

"จะบอกอะไรให้ะดริว คนอย่างไอ้ (คุณ) เต็มนะ ถ้ามันไม่ยอมยกให้แกรู้ ต่อให้พยายามยังไงก็จับไม่ได้ไล่ไม่ทันมันหรอก"

"-_-+"

ระหว่างที่ฉันกำลังจะเดินลงบันไดไปห้องปกครอง ญัฐกานต์ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องของฉันและนั่งอยู่แถวหน้าสุดก็เดินสวนขึ้นมาพอดีพร้อมกับขวดน้ำในมือ คาดว่าเธอคงจะเดินลงไปเติมน้ำที่ตู้น้ำเย็นข้างล่างอย่างไม่ต้องสงสัย...

"จะไปไหนนะคัพเค้ก นี่มันหมดเวลาพักเที่ยงแล้วนะ" บอกพลางเหลือบมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้งเพื่อความแน่ใจว่าตัวเองดูเวลาไม่ผิด

คัพเค้กเป็นชื่อเล่นแบบเต็มยศของฉัน (แต่ถ้าเพื่อนที่สนิทหรือคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีก็จะเรียกแค่ 'เค้ก' เฉยๆ เพื่อความสะดวกปาก) ซึ่งฟังแล้ว

ดูน่าจะเป็นชื่อของหญิงสาวที่มีนิสัยอ่อนหวานนุ่มนวลน่าทะนุถนอมประดุจเนื้อเค้กนุ่มฟู (ไม่เกี่ยว *-) แต่จริงๆ แล้วมันไม่ใช่แบบนั้นเลย เพราะนักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียน (ที่ชอบฝ่าฝืนกฎระเบียบ) มักจะกลัวฉันทน์หัวหด (ยกเว้นพวกสวะแบล็กลิสต์) เพราะฉันทน์เป็นหนึ่งในทีมกรรมการนักเรียนของโรงเรียนที่โหดร้ายทารุณมาก (?) ยังไงล่ะ ฮ่าๆ

"...!!!"

"คาบหน้ามันพีหนึ่งพีตู้่นะแก เกิดกลับมาไม่ทันเช็กชื่อล่ะช่วยเลย" วิชาพีลิสต์ 1 มีอาจารย์ผู้สอนชื่อ อ. พายัพ แต่ด้วยความที่อาจารย์มีใบหน้าละม้ายคล้ายดาราตลกที่ชื่อพีตู้ พวกเราก็เลยเรียก อ. พายัพว่า 'พีตู้' =0=;

"คือ...ฉันทน์ปวดท้องนะ ถ้าไม่ไปตอนนี้จะชวยยิ่งกว่าโดนพีตู้หักคะแนน"

"อ่าๆ งั้นรีบไปรีบมานะแก"

"อือ"

ให้ตายเถอะ ไม่มีเวลาแล้ว

ไม่เข้าใจว่าทำไมอาจารย์วันเผด็จต้องมาเรียกตัวฉันทน์ไปพบตอนคาบพีตู้ด้วยนะเนี่ย TAT

พีตู้่นะถึงแม้จะใจดีมากสักแค่ไหน แต่ก็เคร่งครัดกับเรื่องการเข้าเรียนให้ครบเป็นอย่างมาก

ในคาบของพีตู้ทุกคนสามารถคุยเล่นหรือแม้กระทั่งแอบกินขนมทำเรื่องบ้าบออะไรได้ตามสบายโดยไม่ถูกดูหรือตัดคะแนน

แต่...กฎเหล็กคือห้ามเข้าสาย! ห้ามโดด!

ห้องปกครอง

ฉันทน์ถูกอาจารย์วันเผด็จเรียกตัวมาพบที่ห้องปกครองเป็นการด่วน แต่พอมาถึงกลับไม่เจออาจารย์วันเผด็จเพราะอาจารย์เพิ่งออกไปจัดการกับนักเรียนที่กำลังป่วนรั้วโรงเรียนด้านหลัง

และถึงจะยังไม่รู้ว่าอาจารย์วันเผด็จเรียกฉันทน์มาพบทำไม แต่ฉันทน์ก็ค่อนข้างมั่นใจว่ามันจะต้องเป็นเรื่องนั้นแน่ๆ จริงอยู่ว่าเรื่องมันผ่านมารวมสองอาทิตย์แล้ว โดยมีไวกกิงช่วยปกปิดความผิดที่ว่านี้ให้ฉันทน์ แต่ฉันทน์ก็ลืมนึก

ไปอ่านจากหลักฐานด้านพยานบุคคลแล้ว มันยังมีหลักฐานภาพจากกล้องวงจรปิดด้วย ซึ่งวันเกิดเหตุฉันหลงเข้าใจผิดคิดว่ากล้องวงจรปิดมันเสีย ทว่าก็ได้มารู้ภายหลังว่าอาจารย์วันเผด็จแอบเรียกช่างมาซ่อมตั้งนานแล้วเพียงแต่ไม่บอกและปล่อยให้ฉันนักเรียนในโรงเรียนหลงเข้าใจผิดคิดว่ากล้องวงจรปิดยังคงใช้การไม่ได้

1๑

เฮ้อ ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจตัวเอง เป็นเพราะนโยบายจับสลากคณะห้องแท้ๆ ทำให้ฉันขวยทั้งชั้นทั้งห้อง ให้อำนาจที่ฉันอุตสาหะเสี่ยงวางแผนและทำลงไปทั้งหมดมันเปล่าประโยชน์ซัดๆ ซ้ำยังต้องมาถูกจับได้แบบนี้อีก

ตอนนี้สิ่งที่ฉันพอจะนึกออกคือจัดเอาความดีความชอบทั้งหมดที่เคยทำมาในฐานะกรรมการนักเรียนมาหักล้างกับความผิดที่เกิดขึ้นในครั้งนี้อย่างไร

ระหว่างที่กำลังนั่งรออาจารย์วันเผด็จด้วยใจไม่เป็นสุข ฉันก็เหลือบไปเห็นไต่เตี้ยซึ่งกำลังยืนคุยอยู่กับผู้หญิงสองคนที่หน้าห้องปกครอง และหนึ่งในสองคนนั้นฉันจำได้ว่าเป็นนักเรียนห้อง 11 แจ็คสายศิลป์ซึ่งอยู่ถัดจากห้อง 6 (ห้องของพวกแบล็กลิสต์) ตอนนี้โรงเรียนเราใช้ระบบการเรียงห้องแบบคณะสี่ เพราะฉะนั้นห้อง 1 ห้อง 6 และห้อง 11 จะอยู่ติดกัน

แม้ว่าไต่เตี้ยจะอยู่ในทำเนียบคุณชายคาสโนว่าเบอร์หนึ่งของโรงเรียน แต่เขาก็ยังไม่เคยตกลงคบหากับใครจริงจังเลยสักคน ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าผู้หญิงคนปัจจุบันที่เขากำลังเด็ดด้วยเป็นใคร ด้วยความที่เขามีเพื่อนผู้หญิงเยอะทำให้ไม่สามารถแยกประเภทได้ชัดเจนว่าผู้หญิงแต่ละคนที่พัวพันกับเขานั้นอยู่ในสถานภาพอะไรกันแน่ ด้วยเหตุนี้...สถานภาพปัจจุบันของไต่เตี้ยจึงถูกจัดอยู่ในกลุ่ม 'โสดแต่ไม่ซิง'

ฉันรีบمينหน้าหนีไปอีกทางและทำเป็นมองไม่เห็นตอนที่เขากำลังผลักบานประตูห้องปกครองเข้ามา...เมื่ออาทิตย์ก่อนฉันเพิ่งมีเรื่องกับเขามาสดๆ ร้อนๆ คงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะมองหน้ากันตรงๆ และทำเหมือนว่าก่อนหน้านี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น...

จำได้ว่าตอนนั้นฉันวิ่งไล่จับพวกเด็ก ม.4 ที่แอบเข้าไปจดโพยในห้องน้ำชายเพื่อเอาไปใช้ในการสอบควิซวิชาฟิสิกส์ แต่ปรากฏว่าอิตาลีไต่เตี้ย

ต้นช่วยให้เด็ก ม.4 พวกนั้นหนีรอดไปได้ด้วยการเอาตัวเองมาขวางเพื่อ
ถ่วงเวลาฉัน ข้ายังกล้าว่าหาว่าฉันเป็นพวกโรคจิตมาถ้ามองในห้องน้ำชาย
อีกต่างหาก และด้วยความที่ฉันไม่มีหลักฐานอะไรในมือ เด็ก ม.4 จอมขี้โกง
พวกนั้นเลยลอยนวลไปได้อย่างไม่น่าให้อภัย!!! คิดแล้วก็ยังแค้นไม่หาย

"ก่อนจะพบอาจารย์วันเผด็จ เอาเสื้อเข้าในกางเกงให้เรียบร้อยด้วย
อยู่มาจนจะจบอยู่แล้ว รักษาระเบียบสักวันคงไม่ทำให้เธอต้องอึดอัดจน
หายใจไม่ออกหรอกนะ!" น้ำเสียงเฮี้ยบๆ ของอาจารย์สุวลี (หนึ่งในทีม
อาจารย์ฝ่ายปกครอง) แตกต่างจากเสียงแปดร้อยเดซิเบลของเจจินต์โดย
สิ้นเชิง (ใครๆ ในโรงเรียนต่างก็เรียกอาจารย์จินต์มณีว่าเจจินต์กันทั้งนั้น
ไม่เว้นแม้กระทั่งกรรมการนักเรียนอย่างฉันด้วย =)=)

นักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนกลัวอาจารย์สุวลีมากกว่าเจจินต์เพราะ
เสียงเฮี้ยบๆ และหน้านิ่งๆ ของแกเนี่ยแหละ อยากรู้ก็ตาม...ตรรกะนี้คงใช้
ไม่ได้ผลสำหรับมนุษย์ตายด้านอย่างพวกแบล็กลิสต์ที่ฝ่าฝืนกฎระเบียบ
โรงเรียนจนกลายเป็นนิสัยถาวรของพวกเขาไปแล้ว

"..."

"แล้วนั่นเนกไทของเธอทำไมไม่ผูกให้เรียบร้อย!"

"..."

เขาแสร้งทำหูทวนลมพร้อมกับค้อมหัวลงทำความเคารพด้วยกิริยา
อาการที่กวนประสาทสุดๆ ก่อนจะเอามือล้วงกระเป๋าเดินทอดน่องแล้ว
ส่งเสียงผิวปากหวีๆ ผ่านหน้าอาจารย์สุวลีไปราวกับท่านเป็นอากาศธาตุ
จากนั้นก็ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้าห้องอาจารย์วันเผด็จซึ่งอยู่ถัดจากฉันไป
สองตัว

เขาหันมามองหน้าฉันและลากสายตาลงมาหยุดอยู่ที่ปลอกแขน
กรรมการนักเรียนของฉันด้วยแววตาทำทนายไร้จิตสำนึก

ในสายตาของพวกเขาแบล็กลิสต์ กรรมการนักเรียนมีค่าเปรียบได้แค่
แมวที่ไล่จับหนูไปวันๆ เท่านั้น

ฉันทำที่เป็นไม่สนใจเขาทั้งๆ ที่รู้ว่าเขากำลังมองมาที่ฉันอยู่...

นี่คงจะไปก่อเรื่องวุ่นวายจนถูกเรียกตัวมาสอบสวนอีกเป็นแน่แท้

(ว่าเขาแต่ลืมไปเสียสนิทว่าตัวเองก็ไปก่อเรื่องมาเหมือนกัน --+)

พวกแบดลิกลิสต์เดินเข้าออกห้องปกครองบ่อยกว่าเดินเข้าห้องเรียน เสียอีก ค่ะแน่นอนความประพฤติของพวกเขาถูกหักจนติดลบ ซึ่งโดยกฎระเบียบแล้ว...ถ้าคะแนนความประพฤติติดลบมากถึงขนาดนี้จะต้องถูกเชิญออกไปแล้ว แต่เนี่ยฝ่ายปกครองกลับปล่อยให้พวกเขาขอลยนวนลสร้าง ความเดือดร้อนอยู่ในโรงเรียนได้หน้าตาเฉย

๒1

"อ้าว มากันแล้วหรือ รอนานมัย" อาจารย์วันเผด็จเปิดประตูเข้ามา พอดี และนั่นทำให้ฉันโล่งใจเป็นอย่างมาก เพราะฉันไม่อยากนั่งรออยู่หน้าห้องกับหมอนี่เลยแม้สักวินาทีเดียว มันทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดจนแทบบ้าเลยล่ะ *-*

"ไม่ค่ะอาจารย์ หนูเพิ่งมาถึงไม่นานนี่เองค่ะ" จริงๆ รอมมาครึ่งชั่วโมงแล้ว และถ้าเป็นไปได้อยากออกไปเรื่อยๆ ไม่ต้องเข้าไปพบอาจารย์เลยจะเป็นดีที่สุดสำหรับฉัน TAT

ไต่เต้ลุกขึ้นยืน ค้อมหัวให้อาจารย์วันเผด็จเล็กน้อยและทำท่าจะเดินตามเข้าไปในห้องหน้าตาเฉย เป็นเหตุให้ฉันต้องรีบลุกไปขวางทางเขาเอาไว้ แต่เขาก็ยังไม่ยอมหยุดและพยายามจะเดินอ้อมฉันไปด้านหลังจนฉันต้องเอื้อมมือไปคว้าแขนเขาเอาไว้เพื่อให้เขาหยุด!

"นายสะกดคำว่ากฎतिकามรยาทไม่เป็นหรือไง! ฉันมาถึงก่อนก็ต้องได้เข้าไปพบอาจารย์ก่อน!" จริงๆ แล้วก็ไม่ได้อยากจะไปไหนหรอก เพียงแต่มันเสียเกียรติที่จะปล่อยให้คนเลวๆ อย่างเขามาแซงคิวอย่างไร้มารยาทแบบนี้

"..." เขาลดสายตาลงมองมือของฉันที่คว้าแขนของเขาเอาไว้เต็มๆ โดยไม่พูดอะไร แววดากรู้มกริมติดจะหลงตัวเองอยู่ในที่ของเขาทำเอาฉันต้องรีบปล่อยมือออกจากแขนเขาเหมือนถูกของร้อน

"อย่าคิดว่าฉันจะยอมให้มือตัวเองต้องแปดเปื้อนเพราะนาย แต่เป็นเพราะนายมันไม่รู้จักเคารพกฎतिकามรยาท! >_<! ฉันรีบอธิบายเมื่อเห็นสีหน้าท่าทางเหมือนสำคัญตนผิดคิดว่าฉันแอบเนียนหาเรื่องถูกเนื้อต้องตัวเขา พร้อมกับขีดมือตัวเองกับเพื่อนนักเรียนเป็นการยืนยันว่าฉันไม่ได้อยาก

ถูกตัวเขาเลยสักนิดเดียว

"ฉันก็ยังไม่ได้ว่าอะไรเลยสักคำ ทำไมเธอต้องร้อนตัวด้วย" เขาเล็ก
คิ้วพร้อมกับก้มมองฉัน ก่อนจะยกมุมปากขึ้นอย่างชั่วร้าย

"...!!!"

ฉันขมใจไม่พูดอะไรอีกเพราะไม่อยากจะให้เรื่องบานปลาย อีกทั้ง
รอยยิ้มเหมือนรู้เท่าทันฉันอยู่ตลอดเวลาของเขาทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดขึ้นมา
อย่างไร้สาเหตุ และเมื่อขยับตัวจะเดินเข้าไปในห้อง เขาก็งใจเคลื่อนตัวมา
ขวางทางฉันเอาไว้พร้อมกับยิ้มยั่วอย่างไร้จิตสำนึก สุดท้ายฉันเลยตัดสินใจ
ยกมือขึ้นผลักอกเขาให้พ้นทางก่อนจะเดินไปที่ประตูทันที

"อย่าลืมเช็คมือก่อนจับลูกบิดล่ะ เกิดเสน่ห์ของฉันมันซึมเข้าตัวเธอ
แล้วจะยุ่ง..." เสียงล้อเลียนติดจะเขาะอยู่ในที่ที่ลอยไล่หลังมาทำให้ฉันต้อง
หันขวับกลับไปมองตาคู่

"...!!!"

"แหม ไม่เช็คมือซะด้วย...แสดงว่าชอบ..." เขาเอ่ยขึ้นมาลอยๆ โดย
ไม่สบตาคัน แม้จะรู้ว่ามันเป็นวิธีการปั่นหัวของเขา แต่ฉันก็อดไม่ได้ที่จะมี
ปฏิกิริยาโต้ตอบกลับ

"ใครชอบนาย!"

"ฉันก็แค่พูดลอยๆ ไม่ได้ระบุถึงใครเป็นพิเศษ...แต่ถ้าเธออยากรับ
ก็เชิญตามสบาย"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

